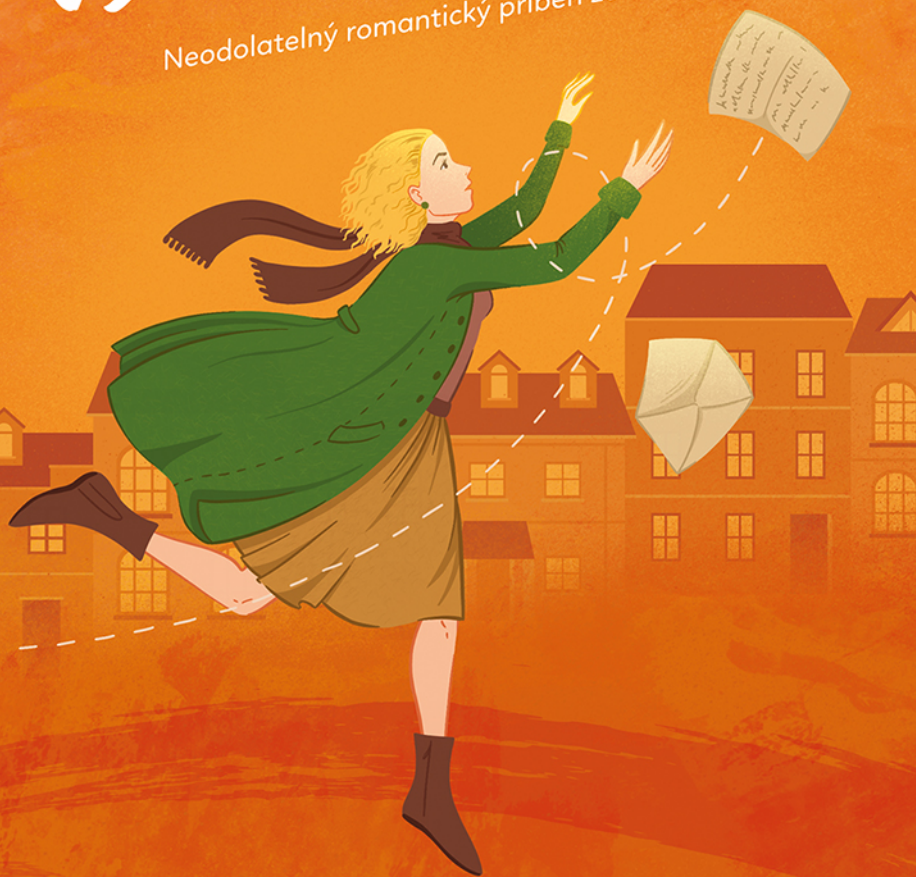

Tohle může všechno změnit

Neodolatelný romantický příběh ze života

Jill Mansell

Tohle může
všechno změnit

THIS COULD CHANGE EVERYTHING

Copyright © 2018 by Jill Mansell

All rights reserved.

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Blanka Hromková, 2020

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2020

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-7642-874-4 (pdf)

Jill Mansell

Tohle může
všechno změnit

*Věnováno Lizzie Neathové
jako vyjádření vděčnosti
za její nesmírně štědrý příspěvek
na pomoc obětem požáru
v Grenfell Tower.*

Kapitola 1

Co mohlo být skvělejší než sedět za teplého červnového odpoledne na letní zahrádce před kavárnou v úžasném novém klobouku a pozorovat zločin, ke kterému se schylovalo?

Zilla Walshová si poupravila svůj červený klobouk typu fedora a opřela se na židli zády. Fascinovaně přitom sledovala scénu, odehrávající se jí přímo před očima. Ten kluk se nepochybně chystal něco ukrást.

Jak vzrušující!

Dobře, zatím k tomu nedošlo, ale jednoznačně měl v plánu krást. Dalo se to poznat z řeči jeho těla: z váhání, předstíraného nezájmu, opakovaných pohledů přes levé rameno na postarší zákaznici za ním.

Bylo také zřejmé, že nepatří k těm nejšikovnějším zlodějům, protože si nevšiml, že ho za oknem upřeně sleduje majitel obchodu.

Chudák kluk. To, co dělal, bylo samozřejmě špatné, ale Zilla si nemohla pomoci. Bylo jí ho upřímně líto. Už si vybral nějakou věc, předstíral, že si ji prohlíží, a přitom se s ní pomaličku blížil ke kapse své šedé mikiny s kapucí.

Mezitím se majitel obchodu přesunul blíž ke dveřím, odkud se připravoval zloděje dopadnout...

Ne, to nemohla dopustit.

„Drahoušku, rozmyslela jsem si to!“ zamávala Zilla rukou, aby přilákala chlapcovu pozornost. Pak na něho přede všemi co nejzvučnějším hlasem zavolala: „Vezmi mi, prosím, taky. Tady máš, budeš potřebovat víc peněz.“ Kývala na něho, ať jde za ní, a on si konečně všiml majitele obchodu, který jen číhal na to, až ho přistihne při činu.

Chlapec vrátil věc, již se chystal ukrást, zpátky na stojan před obchodem a přešel úzkou ulici. Zilla vytáhla z peněženky pětilibrovou bankovku. „Kup jich velký sáček a pak si přijď sednout ke mně. Pokud se tě zeptá, řekni, že jsem tvoje babička.“

Předstíral, že neví, o čem Zilla mluví. „Proč by se mě ptal?“

„Mě neoblafneš. Protože jsem tě právě zachránila před zatčením.“

Chlapec drze povytáhl jedno obočí. „Tak jo. Ale rovnou vám říkám, že jste *mnohem* starší než moje babička.“

Když se k ní otočil zády a odcházel, Zilla se usmála. Blesklo jí hlavou, jestli s těmi pěti librami nevezme nohy na ramena, ale neudělal to. Vrátil se do zelinářství a vybíral nějaké ovoce ze stojanu.

Majitel obchodu vrhl směrem k Zille nedůvěřivý pohled a ona na něho přátelsky kývla hlavou a věnovala mu okouzlující úsměv. Nikdo nemůže popřít, že občas se taková zdvořilá, stylově oblečená osmdesátnice rozhodně ještě může hodit.

„Tady to máte.“ Kluk se vrátil a podával jí sáček plný jablek Pink Lady.

„Děkuji. Dvě si můžeš nechat. Nevěděla jsem, jestli piješ kávu,“ řekla Zilla, když jí vracel drobné, „tak jsem ti objednala pomerančový džus.“ Pak ukázala na prázdnou židli naproti sobě. „Sedni si.“ Chlapec se posadil.

„Proč tohle děláte?“

„Upřímně? Byla jsem zvědavá. V dnešní době děcka kradou spíš energetáky nebo alkoholické cidery. Nestává se tak často, že by mládež šla po jablkách.“

Měl úzký obličej, tmavé vlasy, co mu trčely jako hřebíky, a pozorné oči. „Mám rád jablka. Doma je nemíváme.“

Měl na sobě levné, mírně otrhané šaty. Zilla odpověděla: „Taky mám ráda jablka. Nestojí ale za záznam v rejstříku trestů.“

„Myslel jsem si, že by to nechali být. Jinak by to asi způsobilo větší problémy, než za jaké to stálo.“

„Možná, ale to člověk s jistotou nikdy neví. Kolik ti je?“

Přinesli k jejich stolu pomerančový džus a on si z něj hned několikrát pořádně lokl. „Díky. Je mi šestnáct. A vám?“

„Mně je třiaosmdesát.“

„Ty jo, to už jste skoro starožitnost. Ale vypadáte dobře. Chci říct – na ty roky.“

„Děkuji,“ odpověděla se ztuhlým výrazem ve tváři Zilla. „Dělám, co můžu.“

„Vypadáte... jako bohatá paní,“ konstatoval racionálně.

„Nosím make-up. Kupuji si hezké šaty. U oblečení dávám přednost sytým barvám před těmi mdlými.“ Ukázala na své hedvábné sako v odstínu paví modré, na výrazné korále kolem krku a pak mírně sklonila hlavu a dotkla se okraje ohnivě červeného fedoru. „A taky velmi ráda nosím klobouky.“

Zašklebil se a jeho úzký obličej se celý rozzářil. „Něco vám řeknu, *vůbec* nejste jako moje babička.“

Jmenoval se Ben, jak později zjistila, a byl zrovna za školou. To však tolik nevadilo, protože měli právě občanskou nauku, která prý je nudná a není vůbec důležitá.

„Jak víš, že není důležitá,“ zeptala se Zilla, „když tam nejsi, a tím pádem to nemůžeš posoudit?“

„To je něco, co by řekl učitel. Byl jsem tam ale už tolikrát, že vím, že je nudná.“

Ben kývl hlavou směrem k její levé ruce, na jejímž hřbetě měla velkou náplast. „Co se vám stalo?“

„Ráno jsem byla v nemocnici na takovém menším chirurgickém zákroku.“

„O co šlo?“

„Nechala jsem si odstranit tetování.“ Zilla upila kávy.

„*Fakticky*?... Aha, vy si jen děláte legraci.“ Vypadal zklamaně. „Tak kvůli čemu to bylo?“

„Kvůli synoviální cystě.“

„To je rakovina?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, nic strašného. Jen z ní odsáli tekutinu.“

Ben pronesl: „Tak to je dobře. Co byste ale dělala, kdyby to byla rakovina? Vždycky nad takovýma věcmi přemýšlím, vy ne? Napsala byste si předsmrtný seznam, než byste zaklepala bačkorama?“

Zilla vybuchla smíchy a odložila svůj šálek. „Jaký seznam?“

„Přece jste už o nich musela slyšet. Lidi si dělají takové seznamy, když mají umřít. Jeden z mých bratranců žije ve Swindonu a jeho soused, který bydlí hned vedle, měl rakovinu. Napsal si takový předsmrtný seznam věcí, co se chystal udělat. Absolvoval let horkovzdušným balonem, což bylo fajn, ale pak ho to skosilo dřív, než stihl udělat ty další věci. Třeba že se setká s Mickem Jaggerem, k tomu bohužel nedošlo. Všude možně se mezi lidma dělaly sbírky, aby mohl jet na ten koncert Rolling Stones, místo toho mu ale pak z těch peněz zaplatili pohřeb.“

„Slyšela jsem už o předsmrtných seznamech.“ Zilla přikývla, protože ji stále tázavě sledoval.

„Když nečekaně zjistíte, že brzy umřete, měli bychom takový seznam vytvořit.“

„Drahoušku, mně je třiaosmdesát. Tak jako tak už mi moc let života nezbyvá. Nemyslím si, že by si lidé v mém věku měli dělat předsmrtné seznamy.“

Ben zakroutil hlavou. „Musí to být divné, být tak starý.“

Zilla se skvěle bavila, tím víc, že je pořád ještě sledoval majitel zelinářství, který se pokoušel odhadnout, jestli jsou opravdu příbuzní. „Tak nějak si na to zvykneš. Teď mi ale řekni, co by sis dal na předsmrtný seznam ty?“

„To je dobrá otázka.“ Souhlasně pokýval prstem. „Tak dobře, co bych si tam dal já? Chtěl bych strávit večer s Miley Cyrus. Víte, kdo to je?“

„Jedna zpěvačka, co na sobě nemívá moc oblečení. A co tančí twerk. Je to ona?“

„Jo. A chtěl bych si zaplavat s delfíny. A určitě bych navštívil Disney World. A zařídil si roční předplatné do zoo.“

„V Disney Worldu?“

„Ne, *tady*.“ Ben máchl rukou přes svoje rameno a ona si uvědomila, že ukazuje směrem, kde se necelý kilometr od nich nachází bristolská zoo. „Neříkejte mi, že jste tam nikdy nebyla. Je to tam příšerně drahé. Vstupné stojí hromadu peněz, ale když si koupíte roční předplatné, můžete tam chodit zadarmo a jak často chcete. Třeba každý den.“

Chlapec viditelně ožil. Zilla řekla: „Jaká zvířata se ti tam líbí nejvíc?“

„To ne, nenuťte mě si vybrat. Až příští rok dokončím školu, chtěl bych tam pracovat.“ Oči mu zářily. „Je to pro mě to nejlepší místo na světě.“

Když dopili, Zilla zaplatila účet a Ben řekl: „Tak jo. Děkuju.“

„Bylo mi potěšením. Mohl bys pro mě na oplátku taky něco udělat, kdybys chtěl.“

Mírně protočil oči. „A teď bude následovat přednáška, abych už nikdy víc nekradl?“

„K tomu mě nepotřebuješ. Vlastně jsem tě chtěla poprosit, jestli bys mi nepomohl odnést těch pár věcí do auta. Pořád mě to ještě pobolívá.“ Ukázala na náplast na hřbetu ruky. „A jsem už taková starožitnost.“

Zilla nebyla hloupá. Dobře věděla, že existuje šance, ač malá, že když úplně cizímu člověku podáte své věci, a to včetně kabelky, může s nimi utéct. Chtěla to ale risknout, což znamenalo doufat, že se to nikdy nestane.

Vydali se nahoru kolem cliftonského visutého mostu a dál přes rozlehlý trávník, který odděloval obchody od nemocnice, kde jí dnes ráno provedli ten zákrok. Protože v Cliftonu byl vždycky problém zaparkovat, nechala své auto na nemocničním parkovišti.

Když tam po patnácti minutách konečně dorazili, Ben položil všechny ty nákupní tašky do kufru auta a podal jí její velkou koženou kabelku.

„Děkuji ti,“ řekla Zilla. „Jsem ti moc vděčná.“

„Hezké auto.“ Zlehka přešel rukou po lesklém, tmavě modrém laku jejího mercedesu.

„Já vím. Můžu tě hodit domů, jestli chceš.“

Zachrochtal smíchy. „Nemáte ponětí, na jakém místě bydlím. Kdybyste projela naší ulicí v tomhle fáru, hned by vás o něj obrali. Sebrali by vám ho a vás by nechali ležet v příkopu.“

„Dobrá, když myslíš.“ Zilla otevřela peněženku, a až pak jí došlo, že po zaplacení útraty v kavárně už nemá žádné drobné. Zavrtěla hlavou. „Tak se na to podívej. Chystala jsem se dát ti pár liber, ale nic mi nezbylo. Omlouvám se.“

Benův obličej se zklamaně protáhl – tak doufal, že dostane nějaké spropitné. „To nic,“ řekl a snažil se tvářit lhostejně. „To nevádí.“

„Víš co? Napiš mi tady svou adresu a já ti je pošlu.“ Vylovila z kabelky propisku a starou nákupní stvrzenku.

Ben asi vteřinu váhal a pak udělal to, oč jej požádala. Když jí všechno vrátil, pronesl: „Nemusíte to dělat.“

„Když peníze pošlu poštou, dojdou ti?“

„Co – dvě librové mince v obálce?“ Pokrčil rameny. „Budu věřit, že zázraky se dějí.“

„Ta jablka si vezmi,“ usmála se Zilla a podala mu je. „Jsou tvoje.“

Ještě toho večera, když už se Zilla vrátila domů do Bathu, napsala na obálku Benovu adresu, vložila dovnitř desetilibrovou bankovku a na lísteček připsala jedinou větu: *Těšilo mě!*

O hodinu později – poté co si prohlédla webové stránky bristolské zoo a online koupila roční předplatné na jeho jméno – vytiskla potvrzení a přiložila ho do obálky.

Pak obálku zalepila a nalila si vychlazený gin s tonikem. Než upila, pozvedla sklenici na znamení tiché oslavy.

Využije Ben předplatné? Nebo ho někomu prodá, aby se dostal ke snadné hotovosti? Kdo ví? Ona tedy rozhodně ne.

Takže na Bena, nešikovného zloděje jablek. Na zdraví!

Kapitola 2

Bylo pět večer, ve městě už zapnuli vánoční osvětlení, které ozařovalo rušnou ulici dole, kde všichni pilně nakupovali, zatímco z černočerné oblohy se sypaly sněhové vločky. Z okna třetího patra georgiánské budovy pozoroval Conor McCauley pod sebou nákupní hemžení obyvatel Bathu, nasával adventní atmosféru a poslouchal vzdálený hlas Mariah Carey, která zpívala o tom, co jediné by si přála k Vánocům. Odněkud zblízka zaslechl i struny houslí, na které někdo hrál. Melodie mu připadala povědomá a velmi chytlavá, a tak otevřel těžké vysouvací okno, aby ji slyšel zřetelněji.

Uprostřed ulice, kterou vždy navečer uzavírali, aby jí nemohla jezdit auta, stál vysoký, dlouhovlasý houslista. Jak hrál, záhyby jeho dlouhého pláště ve stylu Siriuse Blacka povlávaly kolem jeho tenkých nohou navlečených do riflí. Před ním na zemi ležel klobouk, ve kterém bylo pár mincí. Jen málokdo se zastavil, aby poslouchal – lidé byli příliš zaneprázdnění a zmrzlí –, ale on stejně pokračoval. Jeho smyčec během hraní vystřeloval nahoru a pak zase klesal dolů. Mladík byl zcela ponořený do krásy hudby...

V další chvíli Conor opožděně zaregistroval, že houslista už není sám. Zničehonic se před ním objevila dívka, jež se pustila do baletní choreografie, a Conorovi se v hrdle zatajil dech. Na sobě měla čepici s bambulí, naducanou prošívanou bundu, rifle a dlouhou pletenou šálu, která kolem ní vlála, když dělala otočky, taneční kroky nebo skákala ve vzduchu jako gazela. Měla obuté jednoduché bílé sportovní boty, to ji však nijak neomezovalo. Když dívka zvedla paže a ještě jednou improvizovaně elegantně zakroužila kolem houslisty jako bludička, zahlédl Conor její široký úsměv, po

kterém následoval půvabný vzdušný skok s neuvěřitelně krásnou sérií piruet.

Celé to netrvalo ani dvě minuty. I přes padající sněh se tam zastavila skupinka asi třiceti lidí a sledovala to. Pak začali nadšeně tleskat a házet peníze do houslistova klobouku. Conor věděl, že má v kapse svých riflí nějaké librové mince, a byl také v pokušení hodit je dolů. Pak ho ale napadlo, že to možná není ten nejlepší nápad: kdyby někomu spadly na hlavu, mohly by ho zabít.

To by nebyl hezký pohled.

Jak se díval dál, pohlacený neočekávaností a šarmem tohoto nepřipraveného vystoupení, dívka v bílé čepici s bambulí houslistovi krátce zamávala prsty v rukavicích, pak si vzala svou tašku s nákupem, kterou nechala stát na kraji chodníku, a zmizela v davu lidí shánějících vánoční dárky, jimž bylo toto představení naprosto lhostejné.

Na chvíli Conor zatoužil seběhnout dolů po schodech a dohnat tu dívku ztrácející se z dohledu. Tolik jí chtěl říct, jak ho její krátké vystoupení potěšilo, chtěl zjistit, kdo to je a proč se rozhodla to udělat. Kdyby toto byl jeden z těch romantických filmů, po nichž dívky tak často šlípí, hlavním motivem by byla láska na první pohled. Jejich náhodné setkání na ulici pod snášejším se sněhem by navěky změnilo jejich životy a pak by přišly –

Dveře za ním se otevřely a do pokoje vstoupila žena středního věku, která nesla foťák a vánoční koláček s ovocnou náplní.

„Omlouvám se za to zdržení, drahoušku – Artur si nemohl vzpomenout, kam ho dal! Paměť mu už tak neslouží, ať mu pánbůh dopřeje pevné zdraví. Zatím si aspoň pamatuje, jak se spravují pokažené foťáky. Tady to máte, už by měl fungovat. A ještě mi řekl, že si musíte vzít ten koláček jako odškodné, že jste musel tak dlouho čekat.“

Než Conor zaplatil a odešel z malé opravy ve třetím patře budovy, dívka v bílé čepici s bambulí byla dávno pryč. Také dlouhovlasý houslista zmizel. Dokonce i sněh už přestal padat.

Bylo to jako přelud – jako by celá ta kouzelná scéna, již byl svědkem, nikdy neexistovala.

Zklamany Conor udělal tu jedinou věc, kterou v daném okamžiku mohl: pro útěchu se zakousl do ovocného vánočního koláčku.

Co nadělá.

Kapitola 3

„Tý jo, Essie. Jen se na ten dům podívej! Vypadá to, že teď už jsi fakt dospělá!“

„Já vím. Není to zvláštní?“ Essie stále ještě překvapovalo, jak se za posledních dvanáct měsíců její život změnil. Ve svých dvaceti pěti si až donedávna společně se Scarlett pronajímala ošklivý, stísněný byt s hlučnými sousedy nahoře i dole, s plísní, která vesele rašila na stropě, s prasklinami ve zdech překrytými plakáty a s nábytkem, jenž vypadal, jako kdyby ho někdo vytáhl z kontejneru. Když poznaly svého domácího blíž, došly k přesvědčení, že nábytek zřejmě opravdu přesně odtud pochází.

A pak, téměř před rokem, potkala Paula. Nějakým zázrakem se mu líbila zrovna tak jako on jí. Co bylo ještě lepší, po jedenácti měsících společného chození jejich hamížný domácí prohlásil, že zvedá nájemné, a Paul na to řekl: „Za takové doupě? Ten má tedy odvalu. Řekni mu, ať se jde vycpat.“

„Bezva nápad,“ zažertovala Essie. „Hned to půjdu udělat a pak se místo toho přestěhuju do nějakého pětihvězdičkového hotelu.“

Tehdy sevřel Paul její ruce ve svých a hluboce se jí podíval do očí. „Myslím to vážně, Ess. Miluju tě. Dřív nebo později by k tomu stejně došlo, tak proč se ke mně nenastěhuješ?“

No řekněte sami, který rozumný člověk by takovou nabídku odmítl? Paul představoval ideálního partnera, o němž většina dívek může jen snít. Byl hodný, rozvážný, dobře vypadal a odpadkový koš v kuchyni vynášel vždy dřív, než byl plný.

Scarlett mu říkala Okouzlující princ.

Teď se obdivně rozhlížela po jeho domku. „Vybrala sis dobře, Popelko.“

„Já vím, že je to tu hezké, ale kvůli tomu tady nejsem,“ bránila se Essie.

„Vždyť já vím! Tobě by nevadilo ani žít ve stanu, kdyby tam s tebou byl Paul. Jen jsem tím chtěla říct, že skutečnost, že mu patří tahle nemovitost, znamená bonus navíc.“

Essie se zašklebila a otevřela lahev vína, kterou vytáhla z lednice. „Myslím, že tohle nám neuškodí.“

„Nemůžu si zvyknout, že je tu všechno tak dokonalé. Úplná sada skleniček... kuchyňské žaluzie mají stejný odstín jako podlahové dlaždičky... dokonce i utěrky ladí s toustovačem!“

„Trochu barevného souladu nezaškodí.“ Essie nalévala víno a přitom vysvětlovala: „Paul má rád, když to v domě vypadá hezky, a teď už i já. Dospívám. Na zdraví!“

„Na zdraví. Mimochodem, aby sis nemyslela, nesnažím se ho shazovat. Víš, že mám Paula ráda. Jen žárlím... Vždyť se podívej třeba sem.“ Scarlett škodolibě ukázala prstem. „Úplně prázdný dřez! Vůbec žádné špinavé nádobí!“

„To jenom proto, že odjel teprve odpoledne.“ Protože ji Scarlett tak dobře znala, nemusela Essie předstírat, že je nějaká bohyně domácího krbu. „Bude pryč dva dny. Než se vrátí, musím umýt všechno nádobí, co našpiním.“

O hodinu později přerušil jejich vzájemné sdělování posledních novinek hovor od Jaye, Essiina bratra.

„Nazdar, moje oblíbená sestro!“

„Co to je za randál?“ zeptala se Essie, protože bratra téměř neslyšela přes všechny ty hlasy a hudbu na pozadí. „Kde jsi?“

„Jsem v knihovně. OK, možná to není tak úplně pravda. Jsem tady v Bathu. Přijel jsem si trochu zapařit.“

„A povedlo se?“

„Věř tomu, nebo ne, ale jo. Vydrž chvíli, přesunu se někam, kde bude větší klid. Fajn, jde o to, že kdyby ta párty byla hrozná,

jel bych domů. Ale ona není hrozná, je super, takže se budu vracet až zítra. To znamená...“

Jeho hlas se vytratil do ztracena. Essie věděla, co to znamená. Sama doplnila: „Strávíš noc ve svém autě? Nezapomeň, že venku už je zima. Asi si budeš chtít vypůjčit deku.“

„Už jsem zmínil, že jsi moje oblíbená sestra?“

Byla jeho jediná sestra. Essie odpověděla: „Možná že jednou nebo dvakrát už jsi to zmínil.“

„Ess. Hodná Ess. Můžu u tebe přespat?“

Její bratr bydlel asi třicet kilometrů odtud, v Bristolu, a v Bathu měl nějaké spolužáky z univerzity. Před třemi týdny se tu zastavil a strávil noc v pokoji pro hosty, než se další ráno vydal domů.

„Tak dobře,“ souhlasila Essie. „Paul sice není doma, ale to nevádí.“ Věděla, že Paulovi by to nevádilo. „Kdy asi tak přijdeš?“

„Těžko říct. Ale bude to pozdě. Nemusíš na mě čekat – jen mi někde nechej klíč a já si otevřu sám.“

„Fajn. Schovám ho pod modrý květináč u vchodových dveří. Ale nebuď moc hlučný, ano? Protože skutálení ze schodů může bolet.“

„Budu jako myška,“ sliboval Jay. „A ráno ti donesu nahoru kávu. Díky, Ess. Jsi anděl.“

Zatímco Essie telefonovala, Scarlett zkoumala vánoční blahopřání vystavená na krbu. Pak prohlásila: „Na žádném z těch blahopřání nejsou třpytky.“

„Já vím.“ Essie si toho už také všimla, měla ráda aspoň trochu třpytek.

„A žádný Santa Claus. Všechna jsou tak... nudná.“

To už napadlo i Essie. „To správné slovo je ‚vkusné‘.“

„Co to je za lidi?“

„Rodinní přátelé. Většinou Marciini.“

Marcia byla Paulova matka. Scarlett se zatvářila soucitně a pak vytáhla složený list papíru, který byl zastrčený do jednoho z přáníček. „Co je tohle, tajný milostný dopis? Neříkej mi, že ti Paul

nechává romantické vzkazy po domě, když odjíždí někam pryč... Tak prd.“ Vypadala zklamaně. „To není milostný dopis.“

„To je hromadná zpráva pro rodinu a známé,“ řekla Essie. Tahle přišla včera a je od Paulovy tety. Když si ji Essie poprvé přečetla, začala se smát. Paul ji varoval, že přijdou ještě další. Jeho rodina, vysvětloval, poctivě dodržuje tradici hromadných zpráv. Dělají to tak všichni a byli by zklamaní, kdyby ona a Paul taky jednu nenapsali.

„Už jsem o nich slyšela, ale ještě nikdy jsem žádnou neviděla na vlastní oči... Ach můj bože, to je něco, jako bych slyšela Hyacintu Bouquetovou!“ Scarlett vypískla smíchy, napodobila Hyacintin hlas a začala nahlas číst:

„Jonatánovi se podařilo nezdiskreditovat se a závěrečné zkoušky na střední škole zvládnout na jedenáct jedniček a jednu jedna minus! Je ostuda, že to nezvládl na plný počet – vysvětlili jsme mu, že v budoucnu se musí *mnohem* víc snažit! Jinak, Huga znovu povýšili a vede teď tým asi sedmdesáti lidí – zjevně je ve firmě nejmladší, co zastává tak vysokou funkci!“ Scarlett, která se teď už svíjela smíchy, začala některé pasáže přeskakovat a vybírala jen to nejlepší. „Arabeliny lekce hry na housle přinášejí rychlý pokrok... zahrnují ji nabídkami, aby hrála na prestižních akcích... a ještě ,Pobyt Leticie v jógovém centru v Arizoně se ukázal jako báječně uklidňující a relaxační po tom tlaku, co zažila během své oslňující kariéry v bankovním světě... Naše letošní dovolená představovala senzační měsíc strávený ve vile na březích jezera Como, kde jsme skoro každý den potkávali jednoho světoznámého filmového herce. Jeffrey docela žárlil kvůli tomu, jakou mi ten herec jednou věnoval pozornost, když jsem náhodou vedle jeho auta upustila své sluneční brýle!“

„Jak bych mohla napsat něco takového?“ Essie ta myšlenka děsila, protáhla obličej. „Jen když *pomyslím* na to, že bych měla dát dohromady něco takového, tak se mi chce umřít studem.“

„Poslouchej, tohle je úplně nejlepší.“ Scarlett se chichotala a ukazovala na poslední odstavec. „Nemůžeme se dočkat všech

hostů, co k nám letos přijedou na Vánoce, aby si užili veselí a dobré nálady! Naše děti a široká rodina se *tak neskutěčně* těší, až k nám přijdete a oslavíme společně tyto svátky podle všech tradic!“ Scarlett zachrochtala smíchy. „Haha, to určitě. Dokážu si představit, jak se na to těší.“

„No, podle Paula to Leticiino jógové centrum znamená ve skutečnosti odvykací kliniku,“ prozradila Essie. „Jonatán je nesnesitelný spratek, co ví vždycky všechno líp, který rád z okna svého pokoje střílí ptáky vzduchovkou. A Arabella není nic jiného než pěkná koketa, jejímž hlavním koníčkem je spát s manžely jiných žen.“

„Vidíš? A v tom je ta potíž.“ Scarlett hromadnou zprávou vítězoslavně zamávala. „Proč musí lidi pořád předstírat, jak je jejich život perfektní? Jen to způsobuje, že ostatní si připadají jako žabaři. Proč nemůžou napsat pravdivě, co se děje?“

„Přesně.“ Essie souhlasně kývala hlavou. „Protože pak bychom je měli *radši*. Vždyť je to jasné jako facka!“

„Správně, moje řeč. Pamatuješ, jak jsme si říkaly, že ani jedna nevíme, co dát té druhé k Vánocům?“ Scarlett rozložila rukama. „Problém je vyřešený, uděláme přesně tohle. Já ti napíšu naprosto upřímnou hromadnou zprávu a ty zase můžeš napsat jednu mně. Nikdo jiný je nikdy neuvidí, bude to naše tajemství. Co na to říkáš?“

Essie ta myšlenka připadala zábavná. Rozlila zbytek vína do skleniček a zeptala se: „Stoprocentně upřímnou?“

„Úplně bez servítků. Všechno to ze sebe dostaneme ven. Bude to jako terapie, jenom levnější.“

„A zůstane to jen mezi námi?“ znovu se ujišťovala Essie.

„Jasně. Na milion procent.“

„Dobře, tak to uděláme.“ Scarlett jí věřila a ona zase věřila Scarlett. „Bude to legrace. A nic nás to nebude stát!“ Essie pozvedla svou sklenici. „Na pravdu, celou pravdu a nic než pravdu. Na zdraví!“

A protože nejlepší je nic neodkládat na zítřek, ihned po tom, co Scarlett odešla, aby chytila poslední autobus domů, rozhodla

se Essie pustit se do toho. S notebookem na kolenou a myslí sršící nápady položila prsty na klávesnici a začala psát.

Čas plynul jako voda. Slova, posilněná lahví Sauvignon Blanc, kterou spolu vyprázdnily až do dna, se valila proudem ven. Byla to fakt zábava. Člověka to tak osvobozovalo! Vážně, nebyl by svět lepší, kdyby se každý uvolnil, zbavil se svých zábran a dostal všechny ty věci ze sebe na papír? Asi by to vypadalo trochu jako za starých časů, kdy si lidé vedli deníky, až na to, že toto bylo mnohem zábavnější, protože Scarlett si to brzy přečte, bude u těch vtipných postřehů hýkat smíchy a ocení úplně každý –

Panebože, co to je za hluk? To mám v kuchyni *delfína*?

Essie odsunula notebook stranou a vyskočila z pohovky, protože ten nepřirozený zvuk byl tak vysoký, až ji z toho bolely uši. V další chvíli vyjekla a skočila zase zpátky na pohovku, když do obýváku vtrhla Uršula s vyděšenou, panikařící vránou v tlamě.

„Ne!“ vykřikla zděšeně Essie, protože vrána měla vypoulené oči a vydávala strašidelné skřehotavé zvuky. Skoro jako ona. Pták divoce mával křídly ve snaze uniknout.

Ach bože, bylo to *tak* nechutné. Za těch pár týdnů, co tady Essie bydlela, už jí Uršula donesla několik zvláštních dáreků ve formě myší a hrabošů, ale ti všichni už byli mrtví.

I to bylo příšerné, ale tohle bylo ještě horší. Essie na ni zakřičela: „*Pust' ji, PUST' JI!*“, ale pak jí došlo, že to by znamenalo, že tu vránu musí sama vzít do ruky. Fuj, a navíc ten vysoký zvuk, co tomu ptákovi vycházel z otevřeného zobáku, byl stále hlasitější. Přestala se choulit k měkkému opěradlu pohovky a zatleskala rukama, aby krvelačnou kočku zahнала zpátky do kuchyně.

„*Krá krá krá!*“ vřestěla hrůzou vrána a mávala oběma křídly, zatímco Uršula mizela a zase se vynořovala v různých koutech obýváku a z tlamy jí přitom viselo ptačí tělo.

„VEN!“ zařvala Essie, popadla polštář a ohnala se jím po Uršule. Ach jo, teď už na koberci přibýly i kapky krve. V zoufalství rychle otevřela okno a honila kočku po pokoji. Po několika kolečkách jí to

připomnělo bláznivé skeče Bennyho Hilla, které její děda před lety tak rád sledoval v televizi, až na to, že teď to nebylo tak komické jako spíš tragické.

Nakonec Uršula vránu přece jen pustila. Škaredě se podívala na Essie, jako by říkala: „Tak tohle je tvůj dík za to, co jsem ti donesla?“, pak se otočila a odešla z kuchyně přes kočičí průlez v zadních dveřích.

Vrána, které se evidentně ulevilo, vzlétla do vzduchu, kroužila po obýváku a přitom vítězoslavně plkala, aby tak oslavila, že její život byl zachráněný.

„Ne, *tohle nedělej*,“ naříkala Essie, když se shýbala, protože k ní znovu mířila vrána, která jen tak tak minula její hlavu. Essie propadla panice. Nesnášela, když nějaký živý tvor trpí, ale z toho zběsilého mávání křídel se jí dělalo špatně.

O několik okamžiků později, tak náhle, jako se zjevila, vylétla vrána ven otevřeným oknem, které objevila, a rychle se vznesla k chladné noční obloze.

Chválabohu. Konečně.

Essie poslouchala to blažené ticho a její stažený hrudník se stále ještě prudce tlukoucím srdcem se uvolnil úlevou. Pak honem zavřela okno, aby se pták nějakým omylem nevrátil na místo činu.

Byl to masakr. Všude byla ptačí pera a malé cákance krve, jež by nebyly tak vidět, kdyby Paul vybral koberec s tmavým vzorem, a ne jednobarevný, smetanově bílý. To se však bohužel nestalo, a v důsledku toho všechny skvrny přímo bily do očí. Ležely tam taky černobílé plkance vraniho trusu. Co víc si přát o půl dvanácté v noci?

Essie pomalu vydechla. Nedá se nic dělat – musí se pokusit vyčistit všechny skvrny dřív, než zaschnou. Ten koberec byl pěkně drahý. Kdyby tady byl Paul, udělal by to sám, ale protože byl momentálně služebně v Londýně, připadne úkol na ni.

O čtyřicet minut později se protáhla kočičím průlezem ve dveřích ta málem vražedkyně, loudavě vešla dovnitř, posadila se na pohovku a nevzrušeně pozorovala čisticí akci.

„Díky, Uršulo.“ Jak Essie drhla koberec, všimla si, jak pohodlně si kočka pod sebe složila přední packy. „Fakt ti moc děkuju. Ohromně jsi mi pomohla.“

Bylo už po tři čtvrtě na jednu, když Essie skončila. Pracovala na odstranění skvrn tak usilovně, až ji z toho bolely ruce a ramena. Uršula, která už mezitím usnula, mžouravě otevřela jedno oko, když kolem ní Essie se všemi čisticími prostředky procházela do kuchyně, aby si tam naposledy umyla ruce. Pak ještě strčila klíč od vchodových dveří pod květináč vedle verandy, aby se Jay dostal dovnitř, až dorazí.

Fajn, všechno hotovo.

Už má dost.

A teď do postele.

Kapitola 4

O sedm hodin později vytrhlo Essie ze spánku zvonění mobilu na nočním stolku. S očima ještě zavřenýma po něm zašátrala, stiskla tlačítko ‚Přijmout hovor‘ a ospale zamumlala: „Ano?“

„Panebože, Ess! Cos to udělala? Co se to tam v noci *dělo* po tom, co jsem odešla?“

Jak se natáhla pro telefon, který si teď držela u ucha, znovu ucítila bolest v rameni ze včerejšího drhnutí. Essie se překulila na záda. „Ani mi to nepřipomínej. Děs a hrůza! Uršula si kočičím průlezem přitáhla domů živou vránu a pak s ní v tlamě běhala po celém domě. Nakonec ji pustila a vrána máchala křídly, *kadila* všude kolem a na koberci po ní zůstaly cákance od krve... To bylo asi to nejhnusnější, co se mi za poslední roky stalo –“

„Počkej, počkej,“ přerušila ji Scarlett. „Já nemluvíím o Uršule. Myslím ten e-mail.“

„Jaký e-mail?“

„Ten, který jsi *poslala*. Tu hromadnou zprávu pro příbuzné a známé! Ess, jak jsem odešla, ty sis otevřela ještě jednu lahev vína?“

„Cože?“ Essie se zamračila. Tohle že udělala? Na žádné další víno nedošlo, jen na spoustu Cifu, houbiček, horké vody se saponátem a na odstraňovač skvrn. „Žádný e-mail jsem neposílala. Jsem si stoprocentně jistá, že ne.“

„Tak to udělal někdo jiný! OK, napsala jsi nějaký e-mail s novinkami ze svého života?“

„Ano, ale neposlala jsem ti ho.“

„To máš pravdu, neposlala jsi ho *mně*.“ Scarlett si povzdychla. „Připrav se na nejhorší. Poslala jsi ho všem lidem ze svého adresáře.“

„Ne... nikomu jsem nic neposílala.“ Essie se sevřel žaludek strachy, protože ten to pochopil dřív než její právě probuzený mozek. „Napsala jsem ho, ale to je všechno. Co to říkáš, že se rozeslal všem lidem z mého adresáře? To ne... to přece není možné. Děláš si legraci?“ Během řeči odhodila příkrývku a vyskočila z postele.

„To bych ráda. Tohle ale není vtip. Ess, já tomu nerozumím – mám ho zrovna teď na mobilu, dívám se na něj. Byl odeslaný na víc než dvě stě e-mailových adres...“

A kruci. *Krucinál*. Essie byla najednou vzhůru tak jako nikdy předtím. Překonala nával nevolnosti, trhnutím za kliku otevřela dveře svého pokoje a uslyšela žvásty z televize, která hrála dole.

Takhle to dopadne, když připravíte postel v pokoji pro hosty. Jay, jako vždycky po noci, kdy si užíval někde venku, dával přednost pohovce, na niž se svalil, a usnul se zapnutou televizí. Ano, tady je – naprosto mimo, s botami odkopnutými na zem, ale jinak úplně oblečený.

A tam na tom mramorovém konferenčním stolku leží její notebook. Kde ho vůbec nechala, než si šla lehnout? Zůstal otevřený na pohovce. Teď už je zavřený. Essie se třásla kolena, když sestupovala po schodech. Pak zapnula svůj počítač a uviděla to, co věděla, že tam uvidí.

Jasný důkaz v ní však vyvolal nový záchvat paniky a zoufalství, protože jí došlo, jak obrovský dopad to bude mít. Bylo jí nad slunce jasné, že se to mohlo stát pouze jediným způsobem.

„Ach bože, ty jeden *pitomý*...“ Hlas jí selhal. Už se s tím nedá nic dělat. Horší už to být nemůže. Essie popadla svého bratra za rameno a zatřásla jím. Ten však nijak nereagoval, a tak do něho strčila tak prudce, až se skutálel z pohovky a přistál s žuchnutím na podlaze.

„*Au*,“ postěžoval si Jay, který se vmžiku probral. Zíral na ni ze země s nevěřicným, ukřivděným pohledem a pomrkával ztěžklými víčky. „Za co to bylo?“

„Za ten e-mail, cos poslal. Byl jsi to ty, ne? Nemůžu uvěřit, že to udělal.“ Chystala se kopnout ho bosou nohou do holeně, ale

byla tak rozčilená, že se netrefila. „Já tě tady nechám přespat, a ty se mi za to takhle odvděčíš? Jak tě vůbec mohlo *napadnout*, že to je dobrý nápad?“

„Co...?“ Obličej se mu zkroutil a objevil se na něm nepředstíraný nechápavý výraz.

„Nepokoušej se z toho vykrotit. Nechala jsem tady otevřený svůj notebook, ty sis přečetl, co jsem napsala, a s tím množstvím alkoholu, cos měl v hlavě, tě napadlo, že by bylo ohromně vtipné poslat to všem, co znám. Jayi, nejradši bych tě teď zabila. A víš proč? Nebyl to tak super nápad. To, cos udělal, mi způsobí hromadu problémů. Může to všechno zničit, nechápeš to? *Všechno*. Poslal jsi to Paulovi, poslal jsi to jeho *matce*... Netroufám si ani pomyslet, co se stane, až to ti dva uvidí, a *všechno je to tvoje vina*.“

„Tak jo, podívej se... já jsem to neudělal. Víím, jak k tomu asi došlo,“ pronesl náhle Jay. „To byla ta kočka. Přešla ti po klávesnici. Vsadím se, že to tak bylo. Znáš přece kočky.“

Essie se na něho zahleděla. „Ty mi chceš vážně tvrdit, že přesně tak se ten e-mail rozeslal?“

„Jo!“

Essie zvýšila hlas. „A skutečně čekáš, že tomu budu věřit?“

„Kočky tohle dělají! Chodí po věcech!“ Jay, stále ještě na zemi, si z rukou udělal kočičí tlapky a předváděl, jak tápou kolem.

„Takže ty se domníváš, že Uršula zmáčkla tlačítko ‚Všem‘ a *pak ještě* ‚Odeslat‘. No samozřejmě že to udělala. Panebože, Paul mě pustí k vodě, jeho matka mě vyhodí, můj život tím skončí a já ti to *nikdy* v životě neodpustím... Uáá!“ Essie vydala ještě hlasitější vyděšený skřek, když si za ní někdo odkašlal. Prudce se otočila. „Co se tady děje? Kdo je proboha *tohle*?“

„Jsem Lucas. Omlouvám se. To jsem udělal já. Je to moje vina.“

„Cože? Ty?“ Essie zírала na cizího muže v obýváku, pak jí znovu sklouzl pohled na jejího bratra na podlaze. „Kdo to je? Co tady dělá?“ Bylo to jako ten nejhorší sen, až na to, že se jí to nezдалo. To by bylo příliš snadné.

Jay pokrčil rameny. „Jmenuje se Lucas. Potkal jsem ho včera v noci na párty. Ztratil bundu, ve které měl peněženku a klíče, takže se nemohl dostat domů. Byly asi tak čtyři ráno, a tak jsem mu řekl, že tu může zůstat. Věděl jsem, že by ti to nevadilo.“

„Tím mi chceš říct, že naprosto cizí člověk strávil noc v našem pokoji pro hosty a ty jsi ani pořádně nevěděl, co je zač? To tě vůbec nenapadlo zeptat se mě, jestli s tím souhlasím?“

„Ale no tak,“ zaprotěstoval Jay. „Ve čtyři ráno? Říkalas mi, abych tě nebudil! A kromě toho víš stejně jako já, že kdybych se tě zeptal předem, souhlasila bys.“

„Nabízela jsem, že přespím na pohovce,“ vysvětloval Lucas, „ale tvůj bratr trval na tom, ať si vezmu postel.“

„Ale nejdřív jsi všem rozeslal mou zprávu?“ Essie se celá třásla, nemohla se na něho ani podívat. „Ale proč? Proč jsi to udělal?“

„Omlouvám se. Je mi to moc líto. Byl to fakt hloupý nápad.“ Potřásl bezmocně hlavou. „Byli jsme na skvělé párty, dali jsme si nějaké drinky... no, vlastně jich bylo docela dost... a pak jsme se sem vrátili taxíkem. Jay zvedl tvůj notebook, aby ho odložil na nějaké bezpečné místo, a v tom okamžiku se na obrazovce objevilo všechno to, cos napsala. Tak jsme si to přečetli a mysleli jsme, že je to ohromně zábavné. Pak Jay odešel na záchod a já jsem to prostě... jaksi tak nějak... poslal.“

„Kvůli čemu?“

Pokrčil rameny. „Asi jak jsme si mysleli, že je to vtipné, tak jsem si řekl, proč to neposlat i ostatním lidem, aby se taky zasmáli? Bylo to jedno z těch hloupých unáhlených rozhodnutí. Pak už si jen pamatuju, jak jsem stiskl ‚Odeslat všem‘, potom jsem notebook zavřel a spěchal do postele. Tvůj bratr za to nemůže. Neví, co jsem provedl. Je to jen moje vina.“

Essie jen procedila přes zatnuté zuby: „Super.“

„Ještě jednou se omlouvám. Jsem idiot.“

„Napsala jsem tam pár hrozných věcí o matce mého kluka. Bylo to jen takové soukromé vtípkování mezi mojí nejlepší kamarádkou

a mnou. Nikdo jiný to nikdy neměl vidět, a už vůbec ne lidé, o kterých jsem psala. Teď jsi jim to ale všem poslal.“ Essie ucítila tupou bolest na hrudi. Věděla, že je v šoku. Její mozek se všemožně snažil ochránit ji tím, že odmítal přijmout ty nejhorší panické myšlenky, které kroužily kolem něho.

„Je nějaký způsob, jak by se dal ten e-mail vymazat? Musí to nějak jít,“ prohlásil Jay.

„Není.“ Essie zakroutila hlavou. „Když už se jednou pošle, tak ne.“

„Ale to by mělo nějak jít.“ Jay se zamračil. „Někdo by na to měl vymyslet nějakou aplikaci. Vydělal by na tom majlant.“

Lucas se zaťatými čelistmi se dlouze zadíval na Jaye. Pak se znovu otočil na Essie. „Dobře, mám to. Řekneš jim, že s tím nemáš nic společného. Já se přiznám, že jsem to všechno napsal já. Pak tě z toho nebudou moct obviňovat, ne? Když za nimi půjdu a vysvětlím jim, co jsem provedl.“

Essie zvažovala i tuto možnost, přála si, aby fungovala, ale přitom věděla, že nebude. Podrobnosti, které uvedla v dopise, pocházely jednoznačně od ní. Nikdo jiný by to tak nevymyslel.

„To nemá smysl. To by neprošlo. Poznají, že jsem to psala já.“ Do očí jí vstoupily slzy zoufalství, když si uvědomila, že není cesty ven. I kdyby se před nimi plazila na kolenou, nikdy to už nenapraví.

„Omlouvám se,“ opakoval Lucas.

„Tím, že to tu budeš drmolit stále dokola, mi nijak nepomůžeš. Vůbec netušíš, co jsi způsobil. Zničil jsi mi život, a to myslím doslova: *Zničil jsi ho*.“ Slova se zadržla Essie v hrdle, když se rozechvěle nadechla. „Ani tě pořádně neznám, a už tě mám plné zuby.“ Nesnášela, když brečí, ale nedalo se tomu zabránit: slzy jí stékaly po tvářích a kapaly z brady. „Už nikdy v životě tě nechci vidět. Jdi pryč, prosím. Odejdi odsud.“ Podívala se na něho a ukázala ke vchodovým dveřím. „Už jsi toho natropil dost.“

Jay přerušil hrobové ticho, které nastalo, když se jí zeptal: „A co já? Chceš, abych tu zůstal?“

Essie zavrtěla hlavou. „To by nemělo význam. Nemůžeš s tím nic udělat.“

„Dobře.“ Pohlédl na Lucase. „Pojď, půjdeme. Zavolám taxíka.“

Jakmile oba odešli, sedla si Essie k notebooku a napsala dlouhý vysvětlující e-mail pro všechny, kteří obdrželi její hromadnou zprávu. Nebyla to pravda, měl to být samozřejmě jen vtip. Někdo si z ní vystřelil, napsal to a odeslal jejím jménem, ale rozumí se samo sebou, že nic z toho není pravda.

To by mělo stačit většině příjemců – těm, kteří ji až tak dobře neznali. Přečtou si ten její hromadný e-mail, zasmějí se tomu, třeba jim jí bude i líto kvůli tomu, jaký je to trapas, a pak na všechno rychle zapomenou.

Na rozdíl od bližšího okruhu příbuzných a známých. Těm to rozhodně stačit nebude.

Musí to ale udělat. Chvějící se Essie s pocitem nevolnosti jako nikdy předtím si hromadnou zprávu zobrazila a přinutila se znovu si přečíst slova, která napsala.

Panebože...

Kapitola 5

Ahoj, tady je Essie!

Vánoční svátky se nám rychle blíží a – to je ale překvapení – všechny moje úžasné plány, že poslední rok strávím zdokonalováním sama sebe, ztroskotaly a žalostně selhaly. Pořád nenávidím hlávkový salát, nedostala jsem se přes osmou stránku románu Anna Karenina a ani jsem se nepřihlásila do toho večerního kurzu španělské konverzace. A pokud jde o těch šedesát sklapovaček denně... nevím, co jsem si myslela? Naprosto bez šance!

A teď z jiného soudku: tento rok začal velmi šťastně, protože jsem potkala Paula. Je láskou mého života a teď spolu bydlíme, což je skvělé, ačkoli je přesvědčený o tom, že nechrápe. Kromě toho je pořádný, což pro mě představovalo velkou změnu. Ale nevádí, časem si určitě zvyknu na to ranní nedělní vysávání jeho namakanými přístroji.

Taky mám novou práci! A co může být bezvadnější než pracovat pro matku vašeho kluka? Vlastně by to mohlo být bezvadné, kdyby to nebyla taková semetrika. Byl to ale Paulův nápad, tak jsem se musela podřídít. Na oddělení zubní chirurgie potřebovali někoho na recepci a on trval na tom, že já bych se na tu práci výborně hodila. Jinak ale musím připustit, že všichni ostatní jsou tam milí, až na jeho matku, na kterou si všichni musíme dávat pozor. Je tak panovačná! Uznávám, *je* mojí šéfkou, takže na to asi má nějaké právo, ale musí být taková fúrie?!

Proto se taky TAK hrozně bojím Vánoc. Celých deset hodin v jejím domě – jen když na to pomyslím, chce se mi utéct a schovat se. Když jsme tam byli posledně na obědě, požádala mě, abych prostřela stůl, a pak mi vynadala, že jsem použila jeden z jejích

svátečních nedělních ubrusů, a ne ten obyčejný na všední dny. Když jsem se po jídle nabídla, že umyju nádobí, začala šítet, protože jsem umyla příbory dřív než pudinkové misky. Taky jsem jí dala k narozeninám opravdu hezkou kabelku a ona se mě zeptala, odkud ji mám. Když jsem jí odpověděla, že jsem ji koupila u stánku na tržnici Guildhall, podívala se na mě tím svým posměšně hrozivým pohledem a řekla: „Hmm, to jsem si myslela.“

Takže mým nejlepším možným vánočním dárkem by letos bylo *nemuset* strávit ten jeden den s Paulovou matkou. Ale musím, tak mi držte palce. Škoda že nemůžu mávnout kouzelnou hůlkou a přebarovat ji na někoho příjemného!

No, a to byly moje novinky – výhry a prohry za celý rok, jak vidíte. Výhodou je, že mám neomezený přísun dentálních nití!

Šťastné a veselé Vánoce vám všem.

Pac a pusu

Essie

„Je mi to tak líto,“ řekla provinile Scarlett, když jí Essie zavolala. „Připadá mi, že za to všechno můžu já. Kdyby mě tehdy nenapadlo, že si vzájemně pošleme takové hromadné zprávy pro příbuzné a známé, tak by se to nestalo.“

„Taky bys mohla říct, že za to můžu já, protože jsem to napsala. Nebo Uršula, protože přinesla do domu tu vránu... anebo Jay, protože sem pozval toho svého debilního přítele...“

„Ten za to může,“ přitakala Scarlett. „On to poslal. To od něho bylo opravdu škodolibé.“

Essie se zase udělalo špatně. „Já vím.“ Ačkoli, po pravdě řečeno, nebylo to škodolibé. Bylo to jen nerozumné.

„Ozval se ti už někdo, vždyť víš, někdo z nich?“

Měla na mysli Paula a jeho matku. „Zatím ne. Pořád se na to můžu těšit.“

„Ach bože.“ Skoro jako by viděla Scarlett, jak se soucitně tváří na druhém konci linky. „Tak hodně štěstí.“

Když o dvě hodiny později zaslechla Essie zvuk klíče v zámku u vchodových dveří, vyskočila leknutím málem až do stropu. Paul odjel ze své veledůležité víkendové obchodní konference v Dulwichi a přijel domů po dálnici M4.

Jeden pohled na výraz v jeho obličejí jí řekl všechno, co potřebovala vědět.

Ne že by to nečekala, mohla to poznat už z toho, že jí neodpověděl na žádný z jejích vzkazů v hlasové schránce ani na SMS.

Vyjádril se k tomu teď. „Nevím, co sis myslela, že děláš,“ řekl kamenným hlasem, „ale doufám, že jsi s výsledkem spokojená.“

„Samozřejmě že nejsem spokojená! Byla to jen *nešťastná náhoda*.“ Essie rozložila rukama. „Byl to hrozný omyl. Měl to být jen vtip a tvoje máma to nikdy neměla vidět!“

„Vždy mi tvrdila, že si zasloužím někoho lepšího. Ukazuje se, že měla pravdu.“

To Marcia skutečně řekla? *Auvajs*. Ale copak Essie někde hluboko uvnitř nevěděla, že její poněkud skromné poměry neodpovídají vysokým Marciiným požadavkům?

„Tady nejde o to, že jsme to viděli,“ prohlásil Paul. „Jde o to, že jsi něco takového napsala. Moje matka ti dala u nich na klinice práci, a ty se jí za to takhle odvděčuješ. A odvděčuješ se tak i mně za to, že jsem tě na to místo navrhl.“

Byl vzteky bez sebe a ona to chápala. Po jeho obvyklém přátelském chování a milém úsměvu nebylo ani památky. Essie řekla: „Já vím. Je to hrozné, ale –“

„Každopádně se ti podařilo vyřešit tvůj problém,“ pokračoval. „Už se nemusíš bát toho, že strávíš Vánoce v mámině domě, protože už nejsi pozvaná. To musí být úleva, ne?“

„Omlouvám se. Vážně jsem tohle nikdy nechtěla.“

„A ani už nebudeš muset poslouchat to moje chrápání. I když já nechrápu.“

Jeho hlas zněl mrazivě jako permafrost. Essie ze sebe nedokázala vypravit ani slovo.

„Jako bych se díval na někoho cizího.“ Paul potřásl hlavou. „Nejsi taková, jaká jsem si myslel, že jsi. Mám pocit, jako bych tě vůbec neznal.“

Essie polkla. Teď o ní nahlas řekl, že je strašný člověk. Co přijde dál?

„A co je *tohle*?“ Ukázal na koberec, kde za ostrého denního světla nešlo přehlédnout, že se Essie nepodařilo úplně se zbavit všech krvavých skvrn. Zvedl k ní oči. „Co se tady dělo?“

„Uršula přinesla kočičím průlezem dovnitř vránu, která byla ještě živá a kapala z ní krev. Snažila jsem se to vyčistit, jak nejlíp jsem uměla.“

„Takže teď už ses snažila? To je od tebe tak milé, tak pozorné.“ Udělal pauzu a skepticky zvedl obočí. „Anebo jsi tady měla tu svoji hlučnou kamarádku, co? Možná jsou ty skvrny ve skutečnosti od červeného vína?“

„Nejsou od vína! Jsou od *krve*,“ protestovala Essie. Udělala už jednu špatnou věc a byla odhalená. Aby ji nespravedlivě obvinil z něčeho dalšího, to zkrátka není fér.

„Použila jsi čistič na koberce, který obsahuje bělidlo. Ten je jen na bílé koberce.“ Paul ukázal prstem na skvrny. „Podívej se na ty vybělené fleky. To je berberský koberec a stál dva tisíce liber.“ Nevěřičně zakroutil hlavou. „Ani neumíš pořádně vyčistit koberec.“

Bylo těžké uvěřit tomu, že jen před dvěma dny spolu tančili v kuchyni, protože v rádiu začala hrát její oblíbená písnička od Adele. Zpívali společně s ní a pak Paul přestal a řekl: „Bože, já jsem tak šťastný, že tě mám.“ Uculila se tehdy a škádlivě odpověděla: „Ano, to jsi.“ A uprostřed toho tance koplá do Uršuliny misky s vodou, která odlétla o kus dál, a oni vybuchli smíchy...

Měla tolik šťastných vzpomínek, jako byla tahle.

Vypadalo to ale, že Paul momentálně není až tak šťastný, že ji má.

Essie se ohlédla na Uršulu, která seděla na okenním parapetu, pomalu mávala ocasem a přitom sledovala jejich výměnu názorů.

Essie si byla velmi dobře vědomá toho, že ani Uršula ji nikdy neměla ráda.

„Je ti jasné, že je mezi námi konec, že?“ zeptal se Paul.

„Ano.“ Zajímavý způsob, jak se dá ukončit vztah.

„Uděláš scénu?“

„Ne.“

„No, aspoň za tohle můžu být vděčný.“ Během toho, co mluvil, si vytáhl telefon a rychle odeslal nějakou zprávu. O třicet vteřin později Essie zbledla, když začal vyzvánět její telefon.

„To je moje máma. Ráda by s tebou mluvila.“

Nebyl to zrovna jeden z nejpříjemnějších okamžiků jejího života. Musela to ale vyřešit. Její ústa vyschlá jako Sahara řekla: „Haló?“

„Estelle, děkuji ti, že jsi mi dala vědět, co si o mně myslíš. Jsem si jistá, že si obě víc užijeme Vánoce, když nebudeme muset snášet přítomnost té druhé.“

Fí! Fí! *Fííí!* Ty jedovaté šípy směřovaly přímo do Essiiny hrudi. Namáhavě polkla. „Podívejte, jen bych chtěla říct, jak –“

„Myslím, že se tím nemusíme obtěžovat, Estelle. Vím už teď všechno, co jsem potřebovala vědět, a rovnou přijímám tvoji výpověď z chirurgie. Pokud bys mi to mohla poslat písemně do konce dne, byla bych ráda.“

„Ale já –“

„Je to víc, než si zasloužíš, mladá dámo. Děkuj své šťastné hvězdě, že tě nepropouštím na hodinu.“

Pak se ozvalo kliknutí, po kterém nastalo ticho. Marcia zavěsila.

Oknem v obýváku viděla Essie, že venku začal pořádný liják.

„Měla by sis sbalit svoje věci.“ Paulův hlas zněl odmítavě. „Tady už nebydlíš.“

A je to. Je po všem. Essie přikývla, protože copak by vůbec mohla něčím argumentovat? Urazila jeho matku a tohle si zasloužila.

Teď můžu popřát šťastné Vánoce jen sama sobě.

Kapitola 6

Spaní na růžové nafukovací matraci nepředstavovalo zrovna žádný luxus, ale bylo to lepší než holá prkenná podlaha.

Essie stejně nespala. Usnula asi před hodinou, ale teď už byla zase vzhůru, aby mohla opět prožívat tu hroznou, otupující prázdnotu, která se šířila z její hrudi.

Byla nešťastná.

Zoufalá.

Odkopnutá.

Navenek se snažila působit jakoby nic, ale uvnitř ji to drásalo. Když viděla Paula tak vzteklého, byl to pro ni šok – s touto stránkou jeho osobnosti se nikdy dřív nesetkala. I přes mnohé rozdíly byli spolu velmi šťastní. Ano, byl pořádkumilovný a zakládal si na svém domě, ale měl na to právo. Když ho škádlila kvůli jeho vysokým nárokům, vždycky to bral s humorem. Dobře se bavili, byl hodný, rozvážný, ambiciózní a pracovitý. Když ji navrhl na místo recepční v rušné zubní ordinaci své matky, udělal to proto, že jí chtěl pomoci v kariéře.

To od něho bylo hezké, i když chirurgie nepředstavovala zrovna její vysněné zaměstnání. Někde hluboko uvnitř Essie Paula podezírala, že to udělal možná kvůli tomu, že chtěl raději říkat lidem, že jeho přítelkyně pracuje jako recepční na zubním, než říkat, že je číšnice.

Samozřejmě že byla v té době za to vděčná, zvláště když restaurace, v níž byla zaměstnaná, se zavírala. Ale upřímně – a teď už mohla být upřímná – sedět za přepážkou a mluvit s pacienty, kteří tam přišli na ošetření zubů, nebyla zrovna nejveselejší práce.

Nikdo se přece netěší k zubaři, že? Pacienti většinou přicházejí s obavami nebo byli strachy úplně bez sebe, případně byli pěkně vztekli, že za něco tak hrozného, co jim tam prováděli se zuby, musejí zaplatit takovou hromadu peněz.

To práce v pohostinství byla mnohem zábavnější. Essie ráda trávila čas v barech a restauracích, kde vládla přátelská a příjemná atmosféra a kde zákazníci byli šťastní, že sem přišli, a užívali si to. Protože se doma musela starat o svoji matku, zameškala ve škole během závěrečného roku spoustu hodin a její maturita nedopadla moc slavně. To znamenalo, že možnosti její budoucí kariéry jsou omezené.

Naštěstí práci, ke které se po matčině smrti z nutnosti dostala, měla hned za rohem. Když obsluhovala v místní rušné hospodě s přílehlou restaurací, zjistila, že rychlé myšlení, příjemný úsměv a ochota tvrdě pracovat byly jediné, co se tady vyžadovalo. Čím víc se každý den snažila, tím víc získávala.

Ano, možná z hlediska kariéry se to nedalo srovnat třeba s jadernou fyzikou, ale svět chválabohu potřebuje i jiné lidi než jen jaderné fyziky. A dokonce i ti někdy potřebují něco k jídlu a pití.

Zřejmě... Když tak nad tím přemýšlela, uvědomila si, že vlastně nikdy žádné nepotkala.

Možná dávají přednost doma připraveným sendvičům a přelouhovanému čaji v termosce.

Essie se zahleděla na strop. Přitom si uvědomila, že dělá, co může, aby přestala myslet na scénu s Paulem, ale marně. V hrudi pořád cítila bolestivý smutek. Stalo se to v sobotu ráno a ona se ještě toho odpoledne z domu odstěhovala. Kdyby k tomu nedošlo, ona a Paul by pořád ještě tvořili pár a za dvanáct měsíců – kdoví? – by se třeba brali. V dalších letech by se jim narodily děti: krásná miminka, která by měla Paulovy ledově modré oči a její široký úsměv...

Až na to, že nic z toho se nestane skutečností. Miminka se tímto ruší.

Tato budoucnost už je nadobro pryč.